

80-årige Mikhail Tjigilasjvili (th.) og 74-årige Vladimir Butuk er venner og tilbringer eftermiddagen sammen i Tiraspol.

3 RÅD TIL REJSEN

Restaurant:

7 Pjatnits (eller 7 Fredage) er det mest populære spisested i Tiraspol med et stort udvalg af kødretter, pizza, salater, supper og sushi.

Planlægning:

Indtil videre er Transnistrien et forholdsvis uopdaget rejsemål, hvor nogle lidt specielle omstændigheder gør sig gældende. Blandt andet skal man lade sig registrere hos myndighederne, hvis man vil blive mere end 24 timer. Hæveautomater i landet giver kun russiske rubler. De skal bagefter veksles til Transnistriens egne rubler. Denne hjemmeside giver god besked: www.wikitravel.org/en/Transnistria

Overnatning:

Transnistria Tour kan arrangere logi i Tiraspol. Rejseselskabet udlejer en lejlighed for ti euro (cirka 75 kr.) per nat. Se mere på: transnistria-tour.com/en/

En soldat fra den Røde Hær pryder gadebilledet i Tiraspol.

Ung soldat på rygepause.

► andre steder ekstremt undervurderede – kulturalv for fremtidige generationer.

De smældende faner over flere officielle bygninger midt i Tiraspol understreger, hvor meget fortiden ligger myndighederne på sinde. Rød og grøn vejrer over byen. Det flagrende nationalsymbol er en nøjagtig gengivelse af Sovjetunionens med undtagelse af den grønne midterstribe. Og selvfølgelig er hammer og segl på plads oppe i hjørnet. Unge værnepligtige i republikken bærer samme symbol på uniformen.

At de lokale myndigheder værner om mindesmærkerne og andre fysiske tegn på den sovjetiske fortid har medført latterliggørelse i Vesten, hvor onde tunger sågar refererer til territoriet som et stort frilandsmuseum for Sovjetunionen. I vestlige medieberetninger om Transnistrien foregår i det hele taget en meget kraftig "othering" – det at tillæge en modpart negative egenskaber for selv at fremstå bedre – hvor journalister ikke holder sig tilbage for at bringe udokumenterede

Transnistrien er det land, som er længst fremme med at sikre denne – stort set alle andre steder ekstremt undervurderede – kulturalv for fremtidige generationer.

påstande om kriminalitet, peger fingre af at Transnistrien skulle være en udemokratisk smuglerstat eller en lovløs "udbryderrepublik".

Transnistrien bebos overvejende af venlige og imødekommende indbyggere, som lever deres liv og passer deres dagligdag. Fordi turisterne kun kommer med meget lange mellemrum, er de ofte nysgerrige over for udlændinge. De lokale vil tit gerne fortælle om deres tilværelse og stiller mange spørgsmål om livet længere mod vest. En af dem er Valentina Bojko. Hun er kommet ind til Tiraspol i dag fra en nærliggende landsby, hvor hun bor. Den 53-årige kvinde har mælk med fra eget brug, som hun sælger for et par rubler mellem nogle boligblokke. For hende er det ikke nok, at myndighederne tager hånd om Sovjetunionens fysiske efterladenskaber.

»Jeg vil have, at alt igen bliver som i Sovjetunionen,« siger hun.

– Hvorfor?

»Vi er klemmt inde mellem Moldova og Ukraine,

og det er besværligt at krydse grænsen. Dengang var der ingen grænser. Jeg kunne tage hen, hvor jeg ville, og behøvede ikke at veksle penge hver gang. Jeg kunne lide den tid,« siger Valentina bag flaskerne med mælk.

»Nu er det meget småt med arbejde. Alle fabrikkerne lukkede i den nye tid efter Sovjetunionen. Nu flytter alle til Rusland for at arbejde – alle de unge. Kun de gamle bliver tilbage,« forklarer hun.

Rejsen gennem skærsilden

At Valentina har ret i, at republikkens befolkning består af uforholdsvis mange ældre mennesker, vidner de hyppige begravelsesoptog om. På Karl Marx Gade i byen Grigoriopol ligger den bortgædede til frit skue på en ladvogn. Den kører så langsomt, at de mange sørgende kan følge med til fods. Det bliver regnet for respektløst at overhale

Fortsættes ►